

Я. РАМАНОВІЧ

Українская класіка на сцэне

Значнае месца ў рэпертуары Харваўскага драматычнага тэатра імя Т. Шэўчэнка займае ўкраінская класіка. Мінскі глядач за час гаспадарства тэатра пазнаёміўся з трыма класічнымі творамі: «Дай сэрцу волю — завядае ў ниволю» М. Крапіўніцкага, «Шальменка-дзяшчыц» П. Квітка-Осаўяніна, «Лямур'яна» Н. Мірнага. Пастаўка гэтых п'ес сведчыць аб любоўных адносінах калектыва да сваёй багатай літаратурнай спадчыны.

Тэатр творча падыходзіць да пастаўкі кожнай класічнай п'есы, глыбока раскрываючы яе сацыяльную сутнасць, адмятаючы ўсё неарганічнае, гістарычна недакладнае, што з'явілася ў творы ў выніку патрабаванняў часу ці абмежаванасці сцэнаграфічнага асяродка.

Дзякуючы ўдумліваму падыходу рэжысура да класічных твораў, перад глядачом узнікаюць яркія і праўдзівыя малюнкi дарэвалюцыйнага жыцця ўкраінскага народа і яго барацьбы з эксплуатацямі.

У гэтых спектаклях, у малюўнічых вобразах раскрываецца свабодалюбны дух украінскага народа, яго сакавіты гумар, жывасць і таленавітасць.

90 год назад напісана быў меладрама М. Крапіўніцкага — «Дай сэрцу волю — завядае ў ниволю». Тэатр імя Шэўчэнка стварыў па ёй змястоўны спектакль, які праўдзіва перадае найбольш характэрныя рысы побыту ўкраінскага вёскі другой паловы XIX стагоддзя. Ён прыцягвае ўвагу вострым драматычным канфіліктам, трагедыйнымі сітуацыямі, малюўнічымі характарамі дзеючых асоб.

Спектакль насмачыты народнымі вобразамі, песнямі і танцамі. «Дай сэрцу волю — завядае ў ниволю» — гэта хваляючая драматычная гісторыя аб тым, як бедны сялянскі хлопц, сирота Іван Непакрыты дамоў са свайму сябру і пабраціму бурлаку Сямёну Мельнічанку ажаніцца з чароўнай і высковай дзяўчынай Одаркай.

Асновы канфілікту з'яўляецца каханне да Одаркі сына старшын, Мікіты Гальчука. Яго барацьба з Сямёнам Мельнічанкам выклікала не столькі пацудзіць, колькі кулацкім гонарам, абразам і пакрыўджанам самалюбства. Як гэта яго, такога багатага хлопца, змог абвесці нейкі «абшарпаны галаранец» Сямён Мельнічанка! Мікіта Гальчук не вытрымаў протэсту мужыцкага і пагардзіў імі, але, як кажуць, сэрцу не загадаеш, і Мікіта паказаў простую дзяўчыну.

Дзякуючы глыбокаму раскрыццю зместу п'есы пастаўшчыкам спектакля народнымі актывістамі СССР М. Крушэльніцкім асабіста драма Мікіты Гальчука набывае характар вострага сацыяльнага канфілікту, сутыкнення розных антаганістычных груп дарэвалюцыйнай украінскай вёскі.

Вылікі адбытыя з'яўляюцца вобраз Івана Непакрытага. У таленавітым выкананні актывіста В. Мізіненка перад глядачамі паўстаў жывасць і характэрны характар вострага сацыяльнага канфілікту, сутыкнення розных антаганістычных груп дарэвалюцыйнай украінскай вёскі.

Вялікім адбыткам з'яўляецца вобраз Івана Непакрытага. У таленавітым выкананні актывіста В. Мізіненка перад глядачамі паўстаў жывасць і характэрны характар вострага сацыяльнага канфілікту, сутыкнення розных антаганістычных груп дарэвалюцыйнай украінскай вёскі.

Вялікім адбыткам з'яўляюцца вобраз Івана Непакрытага. У таленавітым выкананні актывіста В. Мізіненка перад глядачамі паўстаў жывасць і характэрны характар вострага сацыяльнага канфілікту, сутыкнення розных антаганістычных груп дарэвалюцыйнай украінскай вёскі.

Вялікім адбыткам з'яўляюцца вобраз Івана Непакрытага. У таленавітым выкананні актывіста В. Мізіненка перад глядачамі паўстаў жывасць і характэрны характар вострага сацыяльнага канфілікту, сутыкнення розных антаганістычных груп дарэвалюцыйнай украінскай вёскі.

Вялікім адбыткам з'яўляюцца вобраз Івана Непакрытага. У таленавітым выкананні актывіста В. Мізіненка перад глядачамі паўстаў жывасць і характэрны характар вострага сацыяльнага канфілікту, сутыкнення розных антаганістычных груп дарэвалюцыйнай украінскай вёскі.

Вялікім адбыткам з'яўляюцца вобраз Івана Непакрытага. У таленавітым выкананні актывіста В. Мізіненка перад глядачамі паўстаў жывасць і характэрны характар вострага сацыяльнага канфілікту, сутыкнення розных антаганістычных груп дарэвалюцыйнай украінскай вёскі.

Вялікім адбыткам з'яўляюцца вобраз Івана Непакрытага. У таленавітым выкананні актывіста В. Мізіненка перад глядачамі паўстаў жывасць і характэрны характар вострага сацыяльнага канфілікту, сутыкнення розных антаганістычных груп дарэвалюцыйнай украінскай вёскі.

Вялікім адбыткам з'яўляюцца вобраз Івана Непакрытага. У таленавітым выкананні актывіста В. Мізіненка перад глядачамі паўстаў жывасць і характэрны характар вострага сацыяльнага канфілікту, сутыкнення розных антаганістычных груп дарэвалюцыйнай украінскай вёскі.

Вялікім адбыткам з'яўляюцца вобраз Івана Непакрытага. У таленавітым выкананні актывіста В. Мізіненка перад глядачамі паўстаў жывасць і характэрны характар вострага сацыяльнага канфілікту, сутыкнення розных антаганістычных груп дарэвалюцыйнай украінскай вёскі.

Вялікім адбыткам з'яўляюцца вобраз Івана Непакрытага. У таленавітым выкананні актывіста В. Мізіненка перад глядачамі паўстаў жывасць і характэрны характар вострага сацыяльнага канфілікту, сутыкнення розных антаганістычных груп дарэвалюцыйнай украінскай вёскі.

Вялікім адбыткам з'яўляюцца вобраз Івана Непакрытага. У таленавітым выкананні актывіста В. Мізіненка перад глядачамі паўстаў жывасць і характэрны характар вострага сацыяльнага канфілікту, сутыкнення розных антаганістычных груп дарэвалюцыйнай украінскай вёскі.

Вялікім адбыткам з'яўляюцца вобраз Івана Непакрытага. У таленавітым выкананні актывіста В. Мізіненка перад глядачамі паўстаў жывасць і характэрны характар вострага сацыяльнага канфілікту, сутыкнення розных антаганістычных груп дарэвалюцыйнай украінскай вёскі.

нашліваецца і хураць. Часам Шпак здагадваецца, што Шальменка яго абдурвае, і ён ужо абрабца расправіцца з ім, але спрытным і нечаканым ходам дзяшчыц абівае з трону памешчыка і робіць яго паслухмянай дзяўчынай у сваіх руках.

Сцэны вясёлых любіўных заліцанняў Шальменкі да пакашчкі памешчыка Мотры (артыстка Р. Кірына) поўны сакавітага пароднага гумару.

Галерэя-яркіх правіцельных тыпаў мінулага стагоддзя ствараюць народная актывістка УССР Я. Крыніцкая — Фена Сіманюк, О. Валуева — Прысінка, С. Калачукі — Сварцоў, Н. Герасімава — Зўжэні і іншыя.

Заслужаная актывістка УССР О. Валуева-Одарка, актывіст Б. Ставіцкі-Сямён — прыгожая пара, жаніх і нявеста. Ён узаемаадносіны поўны шчырасці, ірычнай цемлы і шчытных пацудзіў. Гэта праўдзівыя людзі, бедныя, якім выпала на долю вялікае шчасце паказаць адін аднаго існай і чыстай душой. Моцна гукаць і драматычныя сцэны, асабліва тая, дзе Сямён рыхтуецца ісці ў садыты. Складаны вобраз Марусі, сакавітай у Мікіту, удала выкананае заслужаная актывістка УССР Н. Герасімава. Яна перадае меладраматычныя ролі, некаторую шчырасць сітуацыяў, робіць вобраз праўдзівым і цікавым.

Аб актывісткі выкананні гэтага спектакля можна сказаць, што ён заложыў на высокім прафесійным узроўні і вызначае асабіста актывісткі. Спектакль «Дай сэрцу волю — завядае ў ниволю» спалучае ў сабе глыбокую ідэйнасць і яркую змяцняльнасць.

Вялікім папулярным вядомым Г. Квітка-Осаўянінкі «Шальменка-дзяшчыц» пастаўлены ў многіх тэатрах Савецкага Саюза. Насычаная сакавітым народным гумарам жывасцю і таленавітасцю вострага характэрнага камедыя ў вострай форме вымэйлае самадур'я-памешчыкаў. У вобразе спрытнага, кемайга і дасціпнага дзяшчыца Шальменкі створаны яркі і прывабны народны характар. Тэатр імя Шэўчэнка, выходзячы з жанра п'есы, стварыў вясёлы спектакль, багаты музыкой і танцамі.

Рэжысёр народны актывіст УССР М. Пакаціла і калектыву выканаўцаў здалі ў вобразе данесці да глядача перавагу простага чалавека з народа над — фанабурлівым, нічымі памешчыкам. Спектакль ус прыймаецца як праўдзівае апавяданне аб людзях мінулага, іх поглядах і нормах, густа і маралі.

Удала сцэнічнае вырашэнне знайшлі многія актывісткі вобразы, але асабліва ўвагу прыцягвае цэнтральны герой дзяшчыц Шальменка.

У выкананні М. Пакацілы мы бачым простага, але вельмі прывабнага чалавека, хітрага, з усмешкай на твары. Здаецца, што Шальменка забядаецца не толькі з дурасці тых, хто часам наўна верыць яго вядомай хлусці, але і з сабе самага. Даводзіцца ж чалавеку часам так спрытна выкручвацца, каб не трапіць у білу пры выкананні загадаў свайго грознага начальства.

Уладкоўваючы любіўныя справы свайго гаспадара капітана Сварцова, за якога памешчык Шпак не хоча аддаць у жонкі дачку Прысінку, Шальменка часам трапляе ў вельмі складанае становішча, але заўсёды бліскава выходзіць з яго дзякуючы сваёй кемаіваці і спрыту.

М. Пакаціла вельмі добра перадае агітызм звычайнага радавога салдата, якога любіць начальнік можа скруціць у бараноў роў, а ён унутрана будзе сміяцца з гэтага. Умоўнасць Шальменкі ідзе ад глыбокага адчування свайго прыроднага розуму, які дае яму мажлівасць яна бачыць самадурства і хітасць людзей. Яркую фігуру памешчыка Шпака стварае народны актывіст УССР Е. Бандавіч. Актывістак перадае яго абмежаванасць, самадурскую

ру, вочы адразу шукалі: «А дзе-ж тут «Шаледа»? Не можа-ж такі чалавек хадзіць пехатой».

— Здае мотор. Васта. Адзаввае, — хлопай тва. Гулькевіч далоні там, дзе б'ецца сэрца. — Я-ж лясны чалавек. Дзе мая стыхія. Там і смолька пахне, і халодок. А тут? Што тут? Хуцкі. Хуцкі чыжка... Я ўжо ўмудрыўся — падушчы, усміхнуўся Гулькевіч. — Пасяліўся ў такім доміку, адкуль праз абло ўвесь калгасны двор мя выдзіць... Проста з паселі відаць. Я заўсёды ў курсе справы, хто прыехаў, хто паехаў, хто запытаў, хто распросіў. А як-жа? Узяў за гуж — не кажу, што не дуж. Але што зробіш — не дуж. Ох, не дуж... Пудэвчак-б мне, таварыш Уласаў, у санаторый, у Бялаводск.

— Адсецца трыба. — Во-во, так і ведаў. Адсецца — се наокас. Наокас — жыво. Там, у сваёй сістэме, мя дзе пудэвіць ў год давалі... Каці ласка, бары, лачы матор... Падумаўце, таварыш Уласаў.

— Добра, падумаем. Варта падумаць. Абвазавопа. — Што? — насцеражыцца Гулькевіч, узавіўшы многазначны тон сакратара. — Хама абыходзіла калгасе, але моцні прыпарвала, з другога боку засідела хмарынка, і ўсім было ясна, што і гэтай паласы дождж не міне.

... У калгасе «Комунар» дасявалі праху. Тут вольны старшыня калгаса Бакуч Кузьма Міхайлавіч.

— Я-ж тут партызаніў у вайну, — расказвае Кузьма Міхайлавіч. — І людзі, і мясіны тутэйшыя мя яшчэ з вайны добра знаёмы. Пасля вераснёўскага Плену на ЦК прыехаў сьом, а да гэтага ў вобласці працаваў. Велдзец, я хваліцца не буду. Яшчэ многае трыба даводзіць да прады. Але ладзіцца. Факт. Людзі ў нас парывіты. І касці мы ўжо гатовы, і торф нарыхтоўваем поўным ходам. Без торфу ў нас нельга.

Кузьма Міхайлавіч разгортаў перад намі свае шырокія планы-перспектывы. Адразах было вільдзі, што гэта чалавек а размаха, думае ў шырокіх маштабах. — Нам самы далёкі калгас ад Васи-

чай годнасці і права на каханне. Перад глядачом узнікае прыгожы вобраз моцнай вольнай дзяўчыны, якая здымае на рашучых дзеяннях. Аднак цёмны сімы наведаць яе, і Наталка ў знак пратэсту супраць страшэннай несправядлівасці выдзе жыццё самагубствам. С. Чыбісава стварыла вядомы вобраз, які надобна застанецца ў памяці мінач. Адно, што хочацца пажадаць актывісткі, — не ўхіляцца ў сентыментальнасць і меладраму.

Цікавы вобраз саперніцы Наталкі, хітрай Марусі, стварае Е. Цімафеенка. У барацьбе за асабістае шчасце Маруса здымае на падман, дурнінасць і нават залічана.

Г. Цітоў іграе ролю Карна — прылуцкаватага сына Кандыбікі. Актывіст таленавіта наківае, як пад маскай дэбрыдайнага і бланзаватага юнака крысецка драпежнік з упартай і заласцівай душой. Г. Цітоў-Карно не толькі ўмеа карыстацца аркым вонкавымі сродкамі вобразу, але і глыбока раскрывае яго ўнутраны свет і агідную сутнасць.

Своеасабівыя рысы характэрна ў сцэнаграфіі і ніўстойлівай натуре ўданы — казачкі Лямур'яны. Народная актывістка УССР Л. Крыніцкая добра перадае вобразы і гаротнай жанчыны, якая, любячы сваю дачку, шукае ёй шчасця не там, дзе яно знаходзіцца. Перад глядачом праходзіць жыццё і праўдзівы вобраз наліца свайго дачку Наталку. Тут раскрываецца душэўны канфіліт простага чалавека, трагізм яго беспрыдняга існавання ў капіталістычным грамадстве.

Аўтар здалоў выраза паказаць класовае размежаванне старой украінскай вёскі, вострае сутыкненне сацыяльных груп у ёй, протэсту і барацьбы праўдзівага народа супраць кулацка і існуючага ладу.

На традыцыйным для большасці старых украінскіх класічных п'ес свежасце аб тым, які высакародна дзяўчына Наталка паказала дужага і прадаўцага хлопца Васіля Бялзоднага і як на шляху да іх светлага шчасця сталі цёмныя сімы жыцця, хітрыя і бесародныя людзі, аўтар стварыў моцную драму, якая вельмі хваляе глядача складанымі чалавечымі пацудзіў.

Поспех спектакля абумоўлены выдатным актывісткім выкананнем. У моцным актывісткім ансамблі прыжкі вылучыць пасобны выканаўцаў, настолькі жожым з іх адзівае свайго ролі.

У гэ-ж нельга не адзначыць яркі драматычны талент С. Чыбісавай, якая выканвае ролі Наталкі Лямур'яны. Яна стварае прывабны і моцны дух вобраз юнай украінскай дзяўчыны. Актывістка пераканальна і псіхалагічна дакладна выконвае вельмі складаную сцэну вар'яцтва Наталкі. Спачатку Наталка жывасцю дасягае і бестурботна, поўная веры ў сваё шчасце, у каханне да парубка Васіля. Пэ-ступова, пад уплывам трагічных ідэй падае, яна трапляе душэўную роўнавагу, і жадзе яе ператварыць у пакуту. Дзяўчына шукае выхаду са становішча. У сцэнах сутычка са Шкандыбіхай, Клурам і Карпо Наталка вырастае ў сапраўдную героіню, мужную абаронцу свайго чалаве-

левіч, — працягвае Бакуч. — Без машыны нельга. Аду купілі. Дваццаць валоў за яе аддалі.

— Малыя валы былі. — Валы, які валы, — з рагамі, з капытамі, — усміхаецца старшыня, — факт... Але-ж нам яшчэ трыба машына. Яшчэ дваццаць валоў трыба браць за рогі, ды ў дарогу?

— І Кузьма Міхайлавіч паірае на сакратара райкома, сакратар — на яго.

— Што? — Як гэта, што, таварыш сакратар? Мы самы далёкі. Нам за грошы трыба працаваць машына, а не за мясцаду. Заплануйце нам. А то што? Хто бліжэй хоць іна крынічку, той хуцка паўдзец.

Нікалай Пракопавіч нешта запісаваў у блокнот, а Кузьма Міхайлавіч аб нечым думаў і чакаў, пакуль сакратар запіша.

— Ну, усё? — Не, не усё, таварыш сакратар... Хай-бы нам хоць гектараў два-тры пад каноплі заплававалі, а то вярнуці няма з чагу скруціць, каня няма чым спуцаць.

— А вы звылі плана. Дойрачыць узарыце і сейце. Хто-ж вас трымае? Ці можа спуганы вы?

Бакуч вываата апусціў галаву. Яму стала сорамна: «Сапраўды, — думаў ён. — Якая недарэчасць! Паселі-б гектараў два звылі плана на ўзятый цаліне, і ўсё тут прылі вярнуці, крэйці пастромкі. А то на гатовыяе звылі — магатын, кааператыву дасць. Кемліваці няма. Недарэкі».

— Пасеем, — цвёрда сказаў Бакуч. — Будзе ў нас свая пільна. У гаспадарцы ця неабходна.

Бакуч паказаваў сваю гаспадарку: — Там, на тым груду, мы ўстанавім лямпабэль. І малаціць, і малаціць будзе электрычнасцю. Асецім лясны кут.

І я тады зноў падушчы пра Гулькевіча. Ён хоча схавалі ў глухі лясны кучок, у цішы, каб нічога смольку, а Бакуч гэты лясны кучок хоча свайком электрычным заліць, хоча да жыцця ўзнаць усё паўкожа. Кораша жыць з такою маралі!

распаўсюджанне твораў мастацтва сярод шырокіх мас працоўных — салон не выконвае. Тут на працягу дня бывае мала наведвальнікаў, а тым, што заходзяць, пакідаюць яго з пустымі рукамі. Такое становішча мала турбуе праўдзівае Беларускага аддзялення мастацтвага фонду СССР (старшыня А. Гугель) ды і праўдзівае Саюза савецкіх мастакоў БССР (старшыня В. Сухарэхаў). А падушчы ёсць над чым.

Мастаў не вольны любіць свой магазін. І на гэта ёсць шмат прычынаў. Мастацкі совет не зусім аб'ектывны пры адборы і ацэнцы карцін. Работы члена мастацкага савета А. Шабёва, як правіла, без усялякіх заўваг трапляюць на сцены сало-на. Цяпер экспануюцца ліды палюца А. Шабёва, прычым некаторыя з іх не вызначаюцца высокай якасцю. А ў той-жа час работы іншых мастакоў, якія часамі імкнуцца адійсці ад шабонаў, ад надкучлівых націрмортаў, не трапляюць у салон-магазін.

Цены на карціны ўстанаўліваюцца мастацкім советам празмерна высокія. Надзвычайна сярэдняя работа ацэньваюцца ў 2000—2500 рублёў.

Няма ў магазіне добрых копія з вядомых твораў рускіх, беларускіх, украінскіх і іншых мастакоў. А на такіх копіях — вялікі попит. Аб гэтым сведчыць наступны факт. У цэнтральным кніжным магазіне прадаваліся копіі, зробленыя з вядомых папулярных карцін льювускімі мастакамі. Гэтыя копіі былі надрана выкараны і каштавалі надорага — не больш 500 рублёў. Прадаваліся з ахвотай раскупілі іх.

Некаторыя-ж беларускія мастакі аддаюць перавагу камісійным магазінам. Яны насцупваю сваю працую туды, каб паабегнуць ацэнкі мастацкага савета. І гэта, вядома, напярэйма.

Работа салон-магазіна ні ў якім выпадку не задавальняе ні саміх мастакоў, ні, самае галоўнае, шырокія масы пакупнікоў.

Савецкія людзі любяць добрыя творы жыццяніска і з ахвотай будуць набываць іх для ўпрыгожання сваіх кватараў. Але для гэтага трыба, каб у магазіне быў больш рознастайны выбар мастацкай прадукцыі.

І з прымясцю купіў-бы для свайго хатняга калекцыі карціны, прысвечаныя Брэсцкай крэпасці, — гаворыць пакупнік ні тав. Ульянаў. — Але колькі разоў я ні заходзіў у салон, такой карціны не бачыў. Не прададуць тут чамусці твораў скульптуры, керамічных вырабаў.

За паўтара гадз ў салоне ні разу не праводзіліся тэматычныя і персанальныя выстаўкі лепшых твораў беларускіх мастакоў і скульптараў. Зусім не карыстаецца да павятай тэ графіка.

Неабходна думаць і аб цнхах на карціны. Існуючыя цны непамерна высокія. Салон-магазін неабходны ў стаціны рэспублікі. Але трыба яго ператварыць у сапраўдны цэнтр прапаганды і распаўсюджвання высокамастацкіх твораў. І чым хуцчэй гэта будзе зроблена, тым лепш.

Я. САДОУСКІ

Абыякавасць да пакупнікоў

У салон-магазін Беларускага аддзялення мастацтвага фонду БССР прышоў пакупнік інжынер-чыгуначнік. Ён наўдана атрымаў кватару ў новым шматпавярховым доме, і яму зусім натуральна захацелася ўпрыгожыць сваё памяшканне.

І, усё ён у салон-магазін. Беларускае аддзялення мастацтвага фонду БССР (старшыня А. Гугель) ды і праўдзівае Саюза савецкіх мастакоў БССР (старшыня В. Сухарэхаў). А падушчы ёсць над чым.

Мастаў не вольны любіць свой магазін. І на гэта ёсць шмат прычынаў. Мастацкі совет не зусім аб'ектывны пры адборы і ацэнцы карцін. Работы члена мастацкага савета А. Шабёва, як правіла, без усялякіх заўваг трапляюць на сцены сало-на. Цяпер экспануюцца ліды палюца А. Шабёва, прычым некаторыя з іх не вызначаюцца высокай якасцю. А ў той-жа час работы іншых мастакоў, якія часамі імкнуцца адійсці ад шабонаў, ад надкучлівых націрмортаў, не трапляюць у салон-магазін.

Цены на карціны ўстанаўліваюцца мастацкім советам празмерна высокія. Надзвычайна сярэдняя работа ацэньваюцца ў 2000—2500 рублёў.

Няма ў магазіне добрых копія з вядомых твораў рускіх, беларускіх, украінскіх і іншых мастакоў. А на такіх копіях — вялікі попит. Аб гэтым сведчыць наступны факт. У цэнтральным кніжным магазіне прадаваліся копіі, зробленыя з вядомых папулярных карцін льювускімі мастакамі. Гэтыя копіі былі надрана выкараны і каштавалі надорага — не больш 500 рублёў. Прадаваліся з ахвотай раскупілі іх.

Некаторыя-ж беларускія мастакі аддаюць перавагу камісійным магазінам. Яны насцупваю сваю працую туды, каб паабегнуць ацэнкі мастацкага савета. І гэта, вядома, напярэйма.

Работа салон-магазіна ні ў якім выпадку не задавальняе ні саміх мастакоў, ні, самае галоўнае, шырокія масы пакупнікоў.

Савецкія людзі любяць добрыя творы жыццяніска і з ахвотай будуць набываць іх для ўпрыгожання сваіх кватараў. Але для гэтага трыба, каб у магазіне быў больш рознастайны выбар мастацкай прадукцыі.

І з прымясцю купіў-бы для свайго хатняга калекцыі карціны, прысвечаныя Брэсцкай крэпасці, — гаворыць пакупнік ні тав. Ульянаў. — Але колькі разоў я ні заходзіў у салон, такой карціны не бачыў. Не прададуць тут чамусці твораў скульптуры, керамічных вырабаў.

За паўтара гадз ў салоне ні разу не праводзіліся тэматычныя і персанальныя выстаўкі лепшых твораў беларускіх мастакоў і скульптараў. Зусім не карыстаецца да павятай тэ графіка.

Неабходна думаць і аб цнхах на карціны. Існуючыя цны непамерна высокія. Салон-магазін неабходны ў стаціны рэспублікі. Але трыба яго ператварыць у сапраўдны цэнтр прапаганды і распаўсюджвання высокамастацкіх твораў. І чым хуцчэй гэта будзе зроблена, тым лепш.

Я. САДОУСКІ

Канцэрт дыпламантаў

Канцэрт выпускнікоў Беларускай дзяржаўнай кансерваторыі прыцягнуў вялікую масу слухачоў. І гэта не дзіўна. У гэтым годзе кансерваторыю закончылі 26 чалавек розных спецыяльнасцей: піяністы, спевакі, інструменталісты, дырыжоры, харавыя, кампазітары. Выпуск вельмі рознастайны.

Канцэрт пачаўся выступленнем піяністкі В. Рахленка. Добры мастацкі густ, сур'ёзная і ўдумлівая тэатрытка твора, адценныя піяністыка Рахленка — усё гэта адчуваецца ў выкананні другой фартэпійнай санаты Скрабіна. Прыкнёнае лірыка і палымны драматызм, светлыя раматнычныя мары і радасць назірае — усё гэта асабістае раіняга скрабінскага твора В. Рахленка перадала проста і натуральна, не збываючыся на сентыментальнасць і паабганачы празмерна драматычнага пафосу.

Добрае ўражанне

